

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2025, č. j. 9 A 111/2024 - 42,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. MSP-831/2024-OSV-OSV/2. Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2024, sp. zn. Si 436/2024, který podle § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), částečně (v rozsahu bodů 1. – 6. a 8.1., 9 a 9.1.) odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 18. 11. 2024.

[2] Městský soud v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku. Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta.

[3] V návaznosti na tuto žádost jej Nejvyšší správní soud vyzval přípisem ze dne 13. 8. 2025, č. j. 3 As 114/2025 - 7, k tomu, aby ve lhůtě 7 dnů od jeho doručení doložil své majetkové poměry. Za tímto účelem pak Nejvyšší správní soud k výzvě přiložil i formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ obsahující základní okruhy

informací, které jsou k posouzení žádosti o ustanovení zástupce nezbytné, a současně stěžovatele poučil o následku, který nastane, pokud svoji majetkovou situaci nepopíše či nedoloží.

[4] Stěžovatel na výzvu k doložení majetkových poměrů reagoval prostřednictvím formuláře, který byl spolu s průvodním dopisem Nejvyššímu správnímu soudu doručen prostřednictvím městského soudu dne 20. 8. 2025. Usnesením ze dne 8. 9. 2025, č. j. 3 As 114/2025-16, Nejvyšší správní soud obě žádosti stěžovatele zamítl. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatel neprokázal, že splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, ani pro ustanovení zástupce. S ohledem na to jej vyzval k zaplacení soudního poplatku a předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, přičemž jej poučil o následcích nevyhovění této výzvě.

[5] Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vyzve poplatníka k zaplacení poplatku, nebyl-li tento poplatek zaplacen společně s podáním kasační stížnosti, a určí mu k tomu lhůtu alespoň 15 dnů; výjimečně může určit lhůtu kratší. Podle stejného ustanovení soud po marném uplynutí této lhůty řízení zastaví, přičemž k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[6] Usnesení s výzvou k zaplacení soudního poplatku bylo stěžovateli doručeno dne 11. 9. 2025, kdy je osobně převzal. Lhůta k zaplacení soudního poplatku tedy marně uplynula v pátek dne 26. 9. 2025. Stěžovatel na výzvu reagoval pouze podáním, které doručil osobně dne 18. 9. 2025 Městskému soudu v Praze (podání bylo předáno zdejšímu soudu téhož dne). V něm žádá, aby Nejvyšší správní soud nezastavoval řízení podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Stěžovatel dále uvedl, že vznáší „*požadavek dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 + dle § 30 + § 138 osř.*“.

[7] Nejvyšší správní soud důvod pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích neshledal. Stěžovatel totiž ve svém podání nesdělil žádné relevantní okolnosti, proč by měl Nejvyšší správní soud podle tohoto ustanovení postupovat. Podání stěžovatele je (mimo tvrzení o tom, že potřebuje požadované informace získat a tvrzení o porušení jeho základních ústavních práv) obsahově téměř totožné s původním dopisem, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 20. 8. 2025. V tomto stěžovatel uvedl toliko výši starobního důchodu, který mu však podle jeho slov není vyplácen a zejména předestřel popis příkoří, ke kterým mělo v minulosti v jeho životě dojít (tvrzení o různých podvodech, krytí zločinů komunismu, nesprávném úředním postupu apod.). Stěžovatel tedy nepředestřel žádné okolnosti, které by osvědčovaly nebezpečí z prodlení, a ani nedoložil, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud neopomněl, že stěžovatel ve svém podání taktéž uvedl, že vznáší „požadavek dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 + dle § 30 + § 138 osř.“. Ačkoliv explicitně neuvedl, že se jedná o opakovanou žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle konstantní judikatury může být o opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodováno jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné rozhodné skutečnosti, resp. došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení. V opačném případě není nutno o opakované žádosti rozhodovat. Nutno dodat, že o opakované žádosti není třeba rozhodovat samostatným rozhodnutím, ale lze ji vypořádat v odůvodnění usnesení o zastavení řízení (bod 18 nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 120/2016 - 32). Je přitom na žadateli, aby prokázal změnu poměrů, která by odůvodňovala opětovné rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků (rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2017, č. j. 8 As 52/2017 - 75). Jak již bylo uvedeno výše, podání stěžovatele obsahově odpovídalo jeho dřívějšímu průvodnímu dopisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 20. 8. 2025. O požadavku, který stěžovatel vznesl, tak Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další vadu kasační stížnosti, spočívající v prokázání právního vzdělání či předložení plné moci ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., přestože k tomu byl usnesením ze dne 8. 9. 2025, č. j. 3 As 114/2025-16, rovněž vyzván, nepostupoval zdejší soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před odmítnutím návrhu pro nesplnění podmínky řízení spočívající v nedostatku právního zastoupení (obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Afs 111/2016-29, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 3 As 207/2016-35, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 240/2016-70, ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Ads 201/2023-22, či ve věci téhož stěžovatele ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 As 86/2024-19).

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. října 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu